

VARA HARBUJILOR

În gară, lângă cișmea, își făcea palmele căuș și pe genunchi sorbea din pumni licoarea rece ce se scurgea continuu din țeava arămie. Apoi își mai trecea palmele peste obraji, peste gât și le slobozea și prin sânul păros. Ajungea și sub plop, acolo ochii începeau să-i licărească când desfăcea sacul, înșirând harbujii unul lângă altul prin iarba prăfuită. Își potrivea la nimereală unul între genunchi. Pârâia. Ceilalți, le fel. În unul, prea dolofan, făcu o crestătură cu cuțitul și-i adulmecă măruntaiele

purpurii. Se mai scurgeau câteva clipe, își freca iarăși trabucul între palme, fixându-l tacticos în colțul gurii. Și fuma, fuma. Printre clăbucii fumului se chiora după vreun mușteriu. Că-n zile de iulie treaba asta cerea ostoială, supunere la sulitele arșitei și mai era nevoie, în primul rând, de speranță. Căci între două trenuri, ca niște arătări leșinate, călătorii nu erau totuși ahtiați după zămoșii lui Turlea. Dar el rămânea mereu încrezător, stând turcește alături de gara cărămizie. Așa gândea în unele amiezi

când dinspre ea nu adia urma vreunui client. Însă, iată-l, câți, unul, doi, mai mulți. Banii și-i aduna după cureaua lată ce părea să-i subțieze și mai mult mijlocul și așa suplu. Secvențele se derulau apatic, unii aruncau un zâmbet doar ce putea să spună: „Mai venim!”, ca apoi să fie înșfăcați de căldură, până căpătau înfățișarea unor puncte mișcătoare în zare. Erau situații când sub cureaua bărbatului gologanii nu mai aveau loc. Da, pentru asta cam demult nu-i mai surâse Firuței și pândea noapte de noapte din coliba aceea tronând vrejurile, vreo arătare. Era tot mai des mistuit de presimțiri, pregătit ca toreadorul pentru coridă la înfruntarea cu primul hoț. Și avea presimțiri că va fi cât degrabă prădat, ele îi făceau uneori din veghe, coșmar. Harbujii se înmulțiseră, încercase nu o dată să-i numere, dar vrejurile îl prindeau de picioare de cădea gemând. Se ruga Domnului ca această îngrămadire de dolofani să nu cunoască mână străină. Din banii drămuți voia să-și înalțe o casă mai ca lumea, căci de acum era prea roasă de vânturi și ploii, prin acoperiș apa se scurgea ca dintr-un ciur. Doamne ferește, să n-aibă de-a face cu hoțul. Căci numai Turlea știe de câte ori i se înfipse în umeri dinții cobilitei cărând apă din fântâna de la marginea satului care și ea părea să-și închidă pleoapele de secetă. Firuța lui, știindu-l ba la gară, ba-n colibă, nici nu-l mai căuta.

În noaptea asta bărbatul ei doar ațipise că și observă în aerul răcoros lumini albastre și printre ele o mogâldeață furisându-se prin grădină. Simți cum sângele-i turbă și cu pași ușori ocoli bordeiul strângând în palmă coada parului demult pregătit pentru acela de-o îndrăzni să se atingă de truda lui de-o vară. Și acum când pepelele pârâie între genunchi, cineva de-a gata să-l fure. Și-ncă cine! Chiar Tucu, cumnat-su pe care-l recunosc cu ușurință cum se încovoiaie sub povară spre uliță. Însă înainte ca paznicul să ajungă acolo, ca un arc plesnind de răutate își înfipse colții în pulpa hoțului, Tuchi. Omul răcni și căzu ca secerat dar nu lăsă din mână sacul. În acele momente la una din ferestre scăpără un chibrit și de după perdele se ghici făptura unei femei cu pletele lungi, răvășite, iar când ea, nevasta lui Turlea se repezi în ogradă, desculță și numai în cămașa largă de in, omul ei fluiere dulăul și cu o lovitură de ciomag spovedi cumnatul ghemuindu-l în șanț cu harbujii bufnind peste el și pe unde nimereau ca o ploaie seacă. „Cred că-i va fi de învățătură!” – se zborși bărbatul cu o voce străină Firuței. „Tu, să mergi în casă, că nu se dărâmă în noaptea asta și să nu te sclifosești la mine. Mai bine dojenește-ți fratele și apoi o să-ți dau voie, de ce să nu-ți dau voie să-i îngrijești rănilor! Însă eu să nu mă zgâiesc la treaba asta, auzi, tu, să fii deja acolo în colibă că până ce se crapă de ziuă poate mai apare de undeva vreun iepuroi. Pe acela de-o fi am de gând să-l jupoi când încă se zbate. Să fie de învățătură pe ăl de s-o mai încumeta să mă prade”. Apoi mai auzindu-l pe Tucu văicărindu-se ca una în luna a noua cu o mână îi prinse gulerul cămășii, îl ridică, îi văzu fața schimonosită și-i repezi un picior în burtă. Nu-l părăsi decât atunci când se sătură să-i mai audă văicăreala. Și lăsând în cele din urmă totul baltă, mai privi cum scade flacăra lămpii din odaie, se miră cum de Firuța rămase tăcută de isprava lui, însă nu avu

nici chef și nici răbdare să-și chinuie mintea cu explicații și dispăru în grădină. Acum, zilele de chin din astă vară aveau să aibă în fiecare ochi câte un sâmbure de dreptate. Înjurând tot neamul nevastei se culcă în bordei cu haina împăturită sub cap și cu parul în dreapta lui. Dar se răsuci de pe burtă pe spate și invers de făcu adâncitură în pământ. Acum s-ar fi convenit să adoarmă măcar. Dar ce folos că nu mai vedea înainte mutre de hoți, nici zămoșii, nici livada n-o mai vedea. Ca și cum n-ar fi stat la pieptul ei s-o apere. Nu reușea să aibă o veghe mai limpede. Prea des i se vâra în ochi ca o remușcare pântecul ei...

Între timp Firuța, înainte de a se face ziuă, plecă și lăsă pe măsuță, într-o strachină de lemn, două turte rumene. Turlea dormi somn agitat până ce soarele descoperindu-l somnoros începu să-l ciupească de obraz. Atunci se întinse de-i pocniră oasele. Își aminti de ce fu în stare noaptea și ajunsese în casă cu potaia care scheuna așa cum n-o mai făcuse cândva. Își lungi gâtul spre patul lor. Era moale, cald și mai păstra încă formele împlinite ale femeii. Un gând îi ridică părul pe cap și socoti că nu trebuie să mai piardă nici un moment. Introduse prin deschizătura cămășii turtele și îndemnându-și câinele către vrejuri își începu mersul furisat pe uliți cu impresia că brațele Firuței îi cuprind mijlocul. Înainta și vântul parcă-i împotmolea avansarea. Satul rămăsese în urmă printre lanuri de grâu ca un copil abia ieșit în lume. Bărbatul o luă la fugă. Acum în urechi îi ajunsese ca dintr-o lume o frântură de țipăt. Stătu locului. Strigătul se revărsa din apropiere ca o zvâcnire de ape ce se deșteaptă la viață din sufletul adânc și plin de neliniște al câmpiei...

Sfântul Florian (apărător împotriva incendiilor)